

Abstrakt

Odklizení komunálního odpadu se stává hlavním tématem v politických kruzích. Městská zastupitelstva, která jsou nejvíce zodpovědná za budování a údržbu odpadních sítí, mají zájem najít způsoby, jak minimalizovat cenu za likvidaci odpadu a rostoucí jeho množství vyprodukovaného společnostmi. Bohužel tržní a korporativistické přístupy neberou tuto problematiku v úvahu a raději ji přenechávají na orgánech místní samosprávy. Bez vládního nátlaku nebudou mít zájem o ekologicky vyráběné designové výrobky, při kterých bude docházet ke snižování odpadu, a nebo zvyšování jeho znovuvyužití popřípadě přetvoření až po recyklaci na konci jeho životního cyklu. Rozšířená zodpovědnost výrobce (Extended Producer Responsibility – EPR) poskytuje rámec zahrnující výrobce zboží a jejich produktů zejména pak jejich životních cyklů zvláště na jejich konci. Jak již samotné jméno napovídá, že tato zodpovědnost se týká rozšířené zodpovědnosti výrobce za nakládání s komunálním odpadem, který je v platnosti cen za odvoz komunálního odpadu na jeho výrobní úroveň. Tato diplomová práce se bude zabývat teoretickou analýzou EPR a následně vyvodí srovnání dvou případových studií, které prokáží životaschopnost (smysluplnost) tohoto programu v praxi. První případová studie se týká Nizozemských balicích smluv z let 1991-2005, které uplatňují EPR formu nazývanou vyjednávacími dohodami, zatímco druhá případová studie testuje strukturu Main's Produktové řízení, které bylo prvním úplným EPR zákonem tohoto druhu. Tato diplomová práce zjišťuje, že čím více je EPR používáno v praxi, tím efektivně funguje. Navzdory její relativní účinnosti, nebyla EPR rozsáhle implementována. Jakožto program, který má velký potenciál, ale zároveň politickou neochotou a laxností zasadit program na odvoz komunálního odpadu ve velkém měřítku a průmyslový odpor do konečných cen produktu.